

NEW YORK TIMES BESTSELLER

A harmadik Gilmore lány

„Figyelemre méltó
személy figyelemre
méltó történetekkel.”

– Lauren Graham,
a *Szívek szállodája*
sztárja

finep
selection

KELLY BISHOP

AMY SHERMAN-PALLADINO ELŐSZAVÁVAL

KELLY BISHOP

A harmadik Gilmore lány

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

Lee Leonardnak,
aki mindenkinél jobban ismert,
és még így is szeretett.

Előszó

Amy Sherman-Palladino tollából

–Majd tudni fogom, ha belép az ajtón.
Ezt ismétелgettem.

1999 ősze volt. Épp akkor fogadta el a pilotforgatókönyvemet a WB csatorna, azzal a táncoló békás kabalafigurájával és egy utánfutóban berendezett vezetői irodájával, amit bármelyik pillanatban elvontathattak volna egy autóval. Akkoriban a fiataloknak készített sorozatokat: *Dawson és a haverok*, *Felicity*, *Buffy*, *a vámpírok réme* és a többi. Az én forgatókönyvem címe „A szívek szállodája” volt. (Az eredeti címben még volt „A”. A csatorna szívrohamot kapott. Senki sem nézne meg egy sorozatot, aminek *A szívek szállodája* a címe. Túl lányos. A férfiak azt hiszik majd, hogy nincs benne szex. A fiúk meg azt hiszik majd, hogy senkit sem vernek meg. Ragaszkodtak ahhoz, hogy változtassuk meg a címét. Elvégeztek pár „felmérést”, és megszületett a zseniális döntés, hogy hagyjuk el az „A”-t.)

Na már most, a sorozatom főszereplője egy harmincas éveiben járó nő, ami a WB világában ezernek számított. Tudtam, hogy a sikerhez működni kell a családi egységnek. Hogy mindenki beleképzelhesse

magát. Minden szereplőválasztás kulcsfontosságú volt. Hisz ez kívül esett a WB komfortzónáján. Úgyhogy összehívtam a színészek krémjét. Lauren Graham volt a mi Lorelai Gilmore-unk. Ed Herrman volt az apja, Richard Gilmore. Alexis Bledel volt Lorelai lánya, Rory. Már csak egyetlen darabka hiányzott...

Emily Gilmore, a Gilmore-klán pénzes matriarchája. A fejemben pontosan tudtam, hogy ki ő. Láttam magam előtt. Láttam a hengegését. A jéghideg tekintetét. A csípős humorát. Az eleganciáját. A mélyre nyúló fájdalomt és sebezhetőségét, amit szarkazmussal és Chanel kosztümökkel fed el. Kristálytiszta láttam. Már csak meg kellett találnom a színésznőt, aki el tudja játszani.

A *Szívek szállodája* az első egyórás sorozatom. Senki sem hitte, hogy tudom, mit csinálok. Már láttuk az összes ötven év feletti színésznőt a világon (legalábbis így érződött). Csodás, ismert színésznők jöttek el hozzánk. És minden egyes alkalommal, amikor kimentek az ajtón, a rendezőm és a producetársam, akik a két oldalamon ültek, reménykedve egymásra néztek.

– Nos, ő jó volt. Visszahívjuk?

Erre megszólalt középen a halál angyala.

– Nem. Nem ő Emily.

Azt el kell mondanom, hogy együttéreztem velük. Már hetek óta ültünk ebben a nyomasztó szobában. Úgy éreztük, hogy itt is fogunk meghalni. A producetársam kezdett bosszús lenni.

– Idejön ez a rengeteg jó színésznő, és te csak azt hajtogatod, hogy nem. Mi a fenét keresel?

Én pedig, amilyen szemét vagyok, csak megvontam a vállam.

– Majd tudni fogom, ha belép az ajtón.

Eltelt újabb három nap, még több nőt láttunk. Még több remek meghallgatást. Még több színésznőt elképesztő karrierrel. Ekkor

már suttogtak a hátam mögött. Összedugták a fejüket a sarokban. Éreztem, hogy közeledik egy *A Legyek Ura*-pillanat. Épp a halálomat tervezték. És meg is értettem őket. Arra gondoltam, hogy talán még segíték is nekik. Ez engem is megőrzített. Ismét felkészültünk egy újabb kör „nem, nem ő az” válaszra. Kinyílt az ajtó...

És aztán belépett.

Kelly Bishop, korábban Carole Bishop, lerohanta a barikádokat. (Amúgy kérdezd meg, hogy miért változtatta meg a nevét Carole-ról Kellyre a Tony-díja *után*. Nekem már legalább kétszer elmesélte. Még mindig nem értem.) Kelly fejedelmi volt azzal a füstös hangjával és tökéletes komikus időzítésével. Leült, keresztbe tette a csodás táncos lábát, majd kinyitotta a száját. Három szó, és én már tudtam. Ő Emily. Nem volt más. Mégsem kellett aznap meghalnom.

Így lett a *Szívek szállodája Szívek szállodája*. Kelly nélkül nem működött volna. Kelly nélkül ma nem lehetne egy szobám csak a kalapjaimnak New York közepén.

Ha ő nem lépett volna be az ajtón...

A show-biznisz nagyon furcsa. Évekig állsz nagyon szoros munkakapcsolatban bizonyos emberekkel, aztán lemegy a műsor, és sosem beszéltek többet. Eltűnik az összes ígéret: a vacsorák, a koktélok és az évfordulók. Az egész műsor egy emlékké válik. Egy lázálom, amiben fiatalabb és vékonyabb vagy, és ahol rengeteg barátod énekel neked, hogy boldog szülinapot. És azt hiszed, hogy ez a pillanat sosem ér véget. A show-bizniszben szerzett barátok nem feltétlen igaz barátok. De amint belépett abba az unalmas, szomorú szobába, amit átjárt a rossz kávé és kétségbeesés illata, Kelly Bishop egy állandó pontja lett az életemnek. Csináltam vele még egy sorozatot, *Bunheads* címmel (amit annak ellenére is neki írtam, hogy nem ért rá a Broadway miatt. De nem érdekelt: vagy Kelly, vagy senki).

Szerepelt *A káprázatos Mrs. Maisel*-ben (párszor – nem elégszer, de próbáljátok csak meg kirángatni Jersey-ből). És benne lesz a következő sorozatomban is. Meg az azutániban. Mindenben benne lesz, amíg akár egy értelmes gondolatom is van. De ami még fontosabb, hogy mindig is ő lesz az én pajzán pajtásom, az én ivótársam a Joe Allen'sben, a kedvenc csajom a világon, örökkön örökké.

A története kalandos. A karrierje elképesztő. Már évek óta nyagatom azzal, hogy írja meg a memoárját. Hála az égnek, végre hallgatott rám!

Hölgyeim és Uraim, hadd mutassam be – Carole Bishopot!

Bocsi. *Kelly*. Basszus. Miért is változtattad meg a neved?

Kit érdekel? Szeretlek.

Amy

Első fejezet

Ha visszanézek, még mindig elképeszt, hogy egyetlen, látszólag hétköznapi telefonhívás megváltoztatta az életem. A háttérben nem szólt angyalok kórusa, és nem is törte át egy napsugár hirtelen a borús eget, hogy besüssön az ablakomon, de még csak nem is sejtettem, hogy itt most valami rendkívüli fog történni. Csak felhívott egy régi barátom, Tony Stevens.

1974-et írtunk, tipikus hideg, zord januári nap volt New York városában. 1962 óta dolgoztam kartáncosként New Yorkban és szerte az országban. Nagyon jó voltam a munkámban, és bár a pénz nem volt valami fényes, elég folyamatosan jöttek az előadások ahhoz, hogy – sok táncoskollégámmal ellentétben – ne kelljen pincérkedéssel, kasszázással vagy irodai munkával kiegészítenem a jövedelemem.

Már nyolcéves koromban beleszerettem a tánc okozta örömbé és szabadságba. Ekkor csak pár hét választott el a harmincadik születésnapomtól, és a kartáncosok átlagos szavatossági ideje úgy harmincöt éves korukban lejárt. Nagyon vágytam arra, hogy átváltsak a színészkedésre, hogy olyan karaktereket játsszak, akiknek nevük

is van – hiszen a színésznők addig dolgozhatnak, ameddig csak az egészségük engedi, és amíg van, aki szerepet írjon nekik. Adtam magamnak két évet, hogy elkezdjem visszautasítani a tánckaros munkákat, és vagy szélesítsem a repertoáromat előadóként, vagy búcsút mondjak a show-biznisznek, és továbblépjek. És mivel a házasságom ugyanekkor volt széthullóban, készen álltam rá, hogy gyakorlatilag bárhova elköltözzek, kivéve oda, ahol már jártam. Ekkor felvettem a telefont, és meghallottam Tony hangját.

– Michon Peacockkal van egy ötletünk, amit szeretnénk, ha meghallgatnál – mondta. Tony és Michon Broadway-táncosok voltak. Dolgoztam már Michonnal, kedveltem is, Tonyt pedig nagyon jól ismertem. Jó ember volt, és remek táncos, aki már koreografált is. Egy mókás, vicces, energikus pasi, aki szerette a jó táncosok társaságát. Bármit is találtak ki ők ketten, máris érdekelt.

A Broadway küszködött 1974-ben. Egyre drágább lett színpadra vinni a műsorokat, sok meg is bukott, a támogatók pedig új befektetések után néztek. Emiatt sajnos rengeteg csodás táncos maradt munka nélkül, önhibáján kívül. Tony és Michon is erről beszéltek: függetlenül attól, hogy egy műsor sikeres volt vagy megbukott, végül mindig a Broadway-producerek hozták a döntéseket. Ők keresték a nagy pénzeket, és ők kapták a dicséreteket, míg a táncosok, ahogy Tony mondta, „az előadó-művészet kékgallérosai”. Az volt a kérdés, hogyan kéne felrázni a dolgokat, kiegyenlíteni kicsit az erőviszonyokat, és akár a kezünkbe venni a sorsunkat

– Tehát arra gondoltunk Michonnal – mondta –, hogy összetoborzunk egy csapat tehetséges és tapasztalt Broadway-táncost, és meglátjuk, sikerül-e megalapítani egyfajta társulatot, ahol mindenki kipróbálhatja a biznisz valamelyik másik ágát. Írás, rendezés, díszletkészítés, jelmeztervezés, amivel csak be tudja fejezni a „Már évek

óta táncolok, de mindig is ki akartam magam próbálni a (pótold ki a hiányzó részt)” mondatot. Nagyon örülnénk, ha te is része lennél a csapatnak, csak hogy összeüljünk és ötleteljünk kicsit, aztán meglátjuk. Mit gondolsz?

Nem kellett gondolkodnom.

– Mondd meg, hol és mikor! Számíthattok rám.

Tony már szerzett egy táncstúdiót, a Nickolaus Exercise Centert az East Twenty-Third Streeten. Ott találkozánk, és majd felhív a pontos dátummal és időponttal.

Továbbra sem énekelt angyalok kórusa, vagy sütött be egy menygyei napsugár az ablakomon, csak arra gondoltam, hogy milyen jó, hogy van valami, ami talán értelmesnek bizonyul, és eltereli a figyelmemet a munkanéküliségről és a válásomról, aminek valószínűleg már hónapokkal, sőt talán évekkal ezelőtt meg kellett volna történnie.

Tony pár nappal később ismét felhívott. A találkozó január 26-ra, szombat este 11 órára lett megbeszélve – a tizenkilenc táncos közül páran még dolgoztak, és csak a műsor vége után tudtak eljönni.

Épp beírtam a naptáramba, amikor csak úgy mellékesen hozzátette:

– Amúgy Michael Bennett is hallott a dologról, és eljön, de csak megfigyelőként.

Ó, egek!

Michael Bennett jó úton haladt ahhoz, hogy egy Broadway-legendává váljon: író, rendező, táncos és koreográfus. Zseniális volt. Kedveltük egymást, csodáltuk egymás tehetségét. Az évek során viszont párszor összetűzésbe is kerültünk. Véleményem szerint Michael ügyesen manipulálta az embereket, ösztönösen kiszúrta a

sebezhető pontjaikat, és ki is használta őket, hogy elérje, amit akar. Már az első találkozásunkkor ezt éreztem, láttam is megtörténni, és nekem nem tetszett. Ezért pedig neheztelt rám, de szerintem egy kicsit tisztelt is miatta, örült a kihívásnak.

1967-ben ismertem meg Michaelt, amikor elmentem egy olyan előadás kartáncosi meghallgatására, amit ő koreografált. A *Promises, Promises* egy első osztályú produkció volt – a zenét Burt Bacharach szerezte, a dalszöveget Hal David, a szövegkönyvet Neal Simon írta, a főszerepet pedig Jerry Orbach, egy fantasztikus énekes/színész játszotta. Michael az 1960-as évekre már elismert Broadway-táncosként és koreográfusként volt számontartva, én pedig izgatottan vártam, hogy bemutassanak neki. Majdnem egy évvel volt idősebb nálam; nagyjából öt láb nyolc magas lehetett; sötét haj és szexi, huncut arc; kacér volt, a szeme pajkosan csillogott. Emlékszem, hogy azt gondoltam: *én ennek a pasinak akarok dolgozni*, és nagyon örültem, amikor felhívtak, hogy megkaptam a munkát.

A *Promises, Promises*t 1968. december 1-jén mutattuk be a Shubert Theatre-ben. Kemény munka volt, de nagyon élveztem, Michaellel pedig remekül kijöttünk egymással – mígnem egy nap, amikor már pár hete ment az előadás, megtörtént az úgynevezett „csiszolópróba” (ha az ember már egy ideje játssza az előadást, heti nyolc alkalommal, újra meg újra elismételve ugyanazokat a lépéseket, hajlamos egy kicsit elengedni magát, esetleg leahagy itt-ott egy mozdulatot, hogy megkönnyítse a dolgát). Michael és az asszisztense, egy Bob Avian nevezetű aranyos férfi a színpad elején álltak. Épp a „Turkey Lurkey Time” című táncot adtuk elő, amellyel az első felvonás zárul, amikor megláttam, hogy Michael engem néz. Odahajolt, odasúgott valamit Bobnak, majd rám mutatott, és nevetett.

Ekkor azonnal abbahagytam a táncot, míg a többi táncos és a kísérő zongorista folytatta a számot. Szögegyenesen álltam, és Michael-re meredtem, aki észrevette, és zavartan nézett rám.

– Gond van? – kérdeztem.

Ez váratlanul érte, látszólag nem volt hozzászokva ahhoz, hogy valaki szembeszálljon vele. Elmotyogott valami kérdésféleséget, közben pedig fokozatosan abbamaradt a tánc és a zene, míg a színpadon már csak azt lehetett hallani, ahogy választ követelek Michael Bennett-től a teljesen észszerű kérdésemre.

– Ott állsz tőlem alig hat lábra, odasúgzs valamit Bobnak, rám mutatsz, és nevetsz. Javítsak valamit? Mondd, hogy mit! Talán valamit rosszul csinálok? Hallgatlak. De ne várd el tőlem, hogy ne zavarjon, ha rám mutatsz és nevetsz!

Láthatólag zavarba jött. Ahogy Bob is. Egyikük sem mondott semmit; csak a földet bámulták, úgyhogy folytattuk a táncot, és a próba ment tovább. Úgy végződött a nap, mintha mi sem történt volna, de ez a kis incidens megalapozta a kapcsolatunk hangulatát.

Bármennyire is kényes volt az a pillanat, mégsem lehetetlenítette el, hogy mélyen tiszteljük egymás munkásságát. Michael még fel is vett, amikor a *Milliken Breakfast Show*-t koreografálta, egy évente megrendezett kéthetes eseményt, amit a Waldorf Astoriában tartottak a Park Avenue-n. A Milliken gyártóvállalat 1956 óta minden tavasszal musicaleket vitt színpadra a vevőinek, hogy bemutassák az új szezont. Semmin sem spóroltak, néha többet költöttek rá, mint egy Broadway-produkcióra, és olyan sztárokat szerződtettek, mint Ginger Rogers, Ann Miller, Tommy Tune vagy Donald O'Connor. Remek lehetőség volt, rendkívül rangos, nagyon jól fizetett, és Michael kivételes munkát végzett. Ekkor figyeltem fel először egy új, furcsa szokására a próbák során: odament egy táncos mögé, közel

hajolt hozzá, és a fülébe súgott valamit. Egyik délután rám került a sor. Odasétált mögém, a fülemhez hajolt, és azt mondta:

– Beindulok a tehetségtől.

Majd elsétált. Nem tudom, milyen reakcióra számított, de tőlem csak egy enyhe szemforgatást és egy laza „oké, kösz” választ kapott.

Most pedig ott lesz Tony és Michon találkozóján, „csak megfigyelőként”. Ezt egy pillanatig sem hittem el. Michael sosem volt „csak megfigyelő”. Ha nem az volt a szándéka, hogy a végén istent játszszone, akkor el sem jött volna.

Elgondolkodtam azon, hogy inkább nem megyek el. De aztán arra gondoltam, *Tudod mit? Jól vagy; a kezédbbe veszed az irányítást; bolond vagy, ha hagyod, hogy Michael Bennett az utadba álljon.* Egyébként is ígéretet tettem egy régi barátnak, és nem terveztem csalódást okozni.

1974. január 26., szombat, este 11 óra. A Nickolaus Exercise Center. Mi, munkanélküli táncosok bemelegítettünk, amíg a dolgozó táncosokra vártunk. Fokozatosan beszállingóztak az ajtón, köztük Michael Bennett-tel, aki leült a padlóra egy magnetofonnal. Azok az emberek, akikkel gyakran dolgozott, például Donna McKechnie és Priscilla Lopez, akik imádták őt, és hűségesek voltak hozzá, gyorsan köré gyűltek, és nem sokkal később mind a huszonöt-harmincan leültünk egy körbe. Én rögtön a másik oldalra mentem, Michael tizenkét órájához képest én hat óránál ültem le, egy másik baráti társasághoz. Mindannyian éreztük az izgatott és kíváncsi hangulatot. Egyikünk sem tudta, hogy vajon vezet-e majd valamire ez a találkozó, de én már annak is örültem, hogy legyőztem a késztetést, hogy visszakozzak és otthon maradjak.

Michael egy beszéddel kezdte az egészet: hogy milyen érdekes a táncosok élete, és érdemes lenne még akár egy előadásban is elmesélni. Hogy akár megtörténik, akár nem, nagyon fontos, hogy nyitottak és őszinték legyünk egymással.

– Mondjátok el a neveteget, az igazi neveteget, ha az más, hogy hol születtetek, és mikor – mondta, végignézve a körön. Majd hozzátette. – Bár lányok, nektek nem kell elmondanotok a korotokat.

Ezt nem hagyhattam szó nélkül.

– Várj csak, Michael! – mondtam. – Épp most mondtad, milyen fontos, hogy ma este nyitottak és őszinték legyünk, erre azzal folytatod, hogy nekünk, nőknek nem kell elmondanunk a korunkat. Akkor most melyik? – Már 1974-ben is az idegeimre ment, hogy az énekesekre „nőkként” hivatkoztak, míg mi táncosok „lányok” voltunk.

Megértette. Megváltoztatta a kérést.

– Na jó, *mindenki* mondja el a születési nevét, helyét és dátumát.

És a legtöbbünk így is tett. Pár nő egy-két évvel idősebb volt, mint azt eddig vallották, de egy táncos életében egy-két év sokat számít.

A kezdeti bemutatkozás után ez az összejövetel fokozatosan életem egyik legemlékezetesebb éjszakájává vált. Az évek során már mind dolgoztunk együtt, jól éreztük magunkat egymás társaságában, és isten a tanúm, rengeteg közös volt bennünk. Egyszerűen elkezdtünk beszélgetni. A táncosléten kívüli álmaink után kiveséztük, hogy mi is vonzott minket a tánc felé. Aztán jött a családunk. A gyerekkorunk. Az örömeink. A szívfájdalmaink. A félelmeink és gyengeségeink. Hogy bántalmazva, elhanyagolva és elhagyva nőttünk fel. Tragédiák. Gyász. Válás. Hogy mit szeretünk önmagunkban.

Hogy mit akarunk magunkon megváltoztatni. Nem volt tabu, nem ítéltünk, nem kritizáltuk egymást, csak sírás és nevetés volt. Sokat megtudtunk olyan barátokról és kollégákról is, akikről azt hittük, már ismerjük őket.

A legjobban Nicholas Dante története érintett meg, egy gyönyörű Puerto Rico-i táncosé és íróé, aki Spanish Harlemben nőtt fel. Mindig is bizonytalan volt a szexualitását illetően, ami végül oda vezetett, hogy drag queenként lépett fel egy nőimitátorokból álló turnétársulatban, a Jewel Box Revue-ben. Az életének ezt a részét sokáig eltitkolta a szülei elől, mígnem egy este, amikor a társulat épp turnéra indult, a szülei megjelentek azon a helyszínen, ahol a revü fellépett. Nicholas „Anna May Wong”-ként lépett a színpadra, és ha jól emlékszem, azt mesélte, hogy halálra rémült, amikor meglátta a szüleit a nézőtéren, ahogy döbbenten bámultak rá. Mire a történet végére ért, ahhoz a részhez, amikor az édesapja odafordult a társulat egy másik drag queenjéhez, és azt mondta, hogy „Vigyázz a fiamra!”, Nicholas már sírt, ahogy mindenki más is a teremben.

Az első felvétel annyira magával ragadott és megérintett, hogy észre sem vettem, hány óra telt el, míg meg nem hallottam a harangszót valahol a távolban. Ekkor rájöttem, hogy valahogy, bár ez lehetetlennek tűnt, kint már reggel volt. Amikor végre kíváncsi voltunk a vakító napfénybe, hogy elinduljunk haza, mindannyian olyan állapotban voltunk, amit a legjobban csodálatként és beteljesülésként tudnék leírni. Elképesztő volt.

Pár héttel később megtörtént a második alkalom, amit szintén felvettünk. Nagyjából ugyanazok az emberek jöttek el, és még pár táncos, aki nem ért rá az első alkalomkor. Szinte megrohantuk a termet, ledobtuk magunkat a földre, és már alig vártuk, hogy elkezdjük. Csakhogy három-négy óra múlva már ki is kullogtunk

onnan. Szinte új értelmet nyert a „csalódás” szó. Úgy tűnt, hogy már egyikünk sem tudott mit hozzátenni az első alkalom majdhogynem spirituális varázsához. Az újoncok még idegenkedtek egy kicsit a dologtól, és úgy tűnt, hogy nem sokat gondolkodtak a koncepción, ha egyáltalán gondolkodtak rajta. Már nem volt meg az első alkalom organikus spontaneitása és könnyedsége, nem igazán indult be a beszélgetés. Nagyot csalódtunk, de a csalódás egyikünk számára sem volt újdonság. A szakma része volt, hogy megtanuljunk továbblépni.

(Egyébként tudomásom szerint ezek a felvételek soha nem kerültek teljes egészükben nyilvánosságra, és a szalagos magnókazetákat Michael Bennett iratai között őrzik a Yale Egyetem Beinecke Könyvtárában, a connecticuti New Havenben.)

Mindez pedig... semmihez sem vezetett. Több mint egy hónapig. Már lényegében feladtam, bár nem is volt igazán *mit* feladni, amikor megkaptam a hívást, hogy Michael Bennett öthetes workshopot akart tartani a felvételek alapján. Újra és újra meghallgatta a szalagokat, és belegondolt, hogy lényegében az életünk történeteit ajánlottuk fel meghallgatásra. Ebből született meg a még kiforratlan ötlete, hogy össze kéne rakni egy előadást a táncosok élményeiből és meghallgatási folyamataiból. Amint eléggé kialakult benne az ötlet ahhoz, hogy elmagyarázza, felhívta Joseph Pappot, a New York Shakespeare Fesztivál alapítóját és elismert színházi producert és rendezőt. Addigra Michael már nyert két Tonyt, így Papp nagy örömmel fogadta Michael hívását. Amikor Michael ecsetelte, hogy mennyi Broadway-tehetséget gyűjtött össze az első alkalomra, felkeltette Papp kíváncsiságát, aki elég időt adott neki a workshopra, hogy kideríthesse, össze tudja-e rendezni a kirakódarabokat egy megvalósítható projektté.

Joseph Papp támogatásának presztízsével és súlyával a zsebében Michaelnek sikerült egy világszínvonalú csapatot összeszednie, hogy a projekt a lehető legjobb esélyt kapja. Nicholas Dante és James Kirkwood Jr., dramaturg/szerző összeraktak egy történetet a felvételekből. Bob Avian, aki a *West Side Story* európai turnéján dolgozott együtt Michaellel, besegített a koreográfiával. Az Oscar-díjas zeneszerző, Marvin Hamlisch és Ed Kleban dalszövegíró pedig közösen megkomponálta annak a darabnak a zenéit, amely sok-sok hónappal később *A tánckar* címet kapta.

Emlékszem a pillanatra, amikor először meghallottam a címet.

–Miért nem csak *Tánckar*? – kérdeztem.

– Azért – válaszolta Michael türelmesen, de ott bújt benne a „nem egyértelmű?” tónus –, mert amikor az újságokban és szaklapokban kiadják a Broadway-előadások ABC-sorrendű listáját, akkor *A tánckar* lesz az első.

Ez eszembe sem jutott volna. Az egy-két összezördülésünket leszámítva ez a férfi tényleg profi volt abban, amit csinált, és szerencsések voltunk, hogy Michael „Csak Megfigyelő” Bennett úgy döntött, hogy beszáll.

A körülbelül huszonöt táncos, aki részt vett a maratoni felvételen, az első workshopra le lett szűkítve nagyjából egytucatnyira. Az az öt hét maga volt a mámor. A szöveg még mindig rendkívül vázlatos fázisban volt, de lehetetlen volt nem izgalomba jönni *A tánckarban* rejltől lehetőségektől.

Így amikor Michael bejelentette az első workshop után, hogy szüneteltetnie kell a projektet, amíg nem gyűjt össze elég pénzt a folytatáshoz, úgy éreztem, mintha kihúzták volna alólam a talajt.

Nagyon is átéreztem a pénzkeresés szükségességét. A házasságom baktatott a célegyenes felé, a jövődöbéli exférjem, a megszállott

szerencsejátékos – és nem is az ügyes fajtából – pedig mindenemtől megfosztott. Csak kéthétnyi munkanélküli segítségem volt, ami elég is lett volna, ha a két macskám, a német juhászom és én nem szoktunk volna hozzá az olyan luxusokhoz, mint az evés, és hogy fedél legyen a fejünk fölött. Szó szerint nem engedhettem meg magamnak, hogy keresztbe tett ujjakkal üljek a telefontál, és várjam Michael hívását, hogy lett támogatás az előadásra, és ideje visszamenni dolgozni. Rettegtem, és akár tetszett, akár nem, minél hamarabb tennem kellett valamit.

Több hónappal ezelőtt felkértek, hogy vegyek részt egy meghallgatáson az *Irene* című előadás országos turnéjára. Debbie Reynolds játszotta a címszerepet, és a Los Angeles-i próbák után bejárták volna az ország legnagyobb városait – San Franciscót, Chicagót, Bostont stb. Megnéztem a műsort, hogy lássam, milyen lenne a szerep, amire jelentkeznek: Irene két legjobb barátja közül az egyik. Őszintén szólva, egy régi, fáradt musicalnek tűnt, valami olyasmi, amit biztosan utálnék csinálni, így végül gondolkodás nélkül kihagytam a meghallgatást.

Nem sokkal azután, hogy véget ért a workshop, ismét felhívott az *Irene* csapata. Ezúttal is ugyanarra a szerepre hívtak be, csak most a második turnétársulatba, ahol már Jane Powell játszotta a főszerepet Debbie Reynolds helyett, és kisebb városokban lépnének fel, mint Denver, Houston, Flint és a többi. Az első gondolatom az volt, hogy *Istenem, kérlek, ne*, amit a következő gondolatok követtek: *Tél közepe van. Semmi sem történik New Yorkban. Nincs se műsor, se meghallgatás, se semmi, és teljesen le vagy égve. Nem mondhatsz nemet a fizetés lehetőségére, úgyhogy vedd fel szépen a nagylánynadrágodat, és birkózz meg vele!*

Így elbaktattam a meghallgatásra, egy hideg, sivár próbaterembe. Rajtam kívül csak két táncos várakozott. Egyértelmű volt, hogy

nem tolonganak ezért a szerepért, viszont kellemesen meglepődtem, amikor kiderült, hogy a csodálatosan tehetséges Peter Gennaro veszi át Gower Champion koreográfus helyét erre a turnéra. Bementem, táncoltam, elénekeltam pár sort, bár nincs tehetségem az énekléshez, megcsináltam, amit kértek tőlem, és bizony fel is ajánlották a szerepet. Rettegtem tőle, de ugyanakkor megkönnyebbüléssel töltött el, hogy heti – ha jól emlékszem – 550 dollárt kapok majd, és mégsem kell eladnom minden tulajdonomat, hogy ételhez juttassam magamat és a kisállataimat.

Egy barátom felajánlotta, hogy vigyáz a macskáimra, amíg haza nem jövök, a német juhászsómat, Venust, pedig magammal vittem. Bevallom, hogy ha van lehetőségem választani, egy-két kivétellel az állatok társaságát részesítem előnyben az emberekével szemben. Az állatok őszinték – egy csipetnyi tettetés sincs bennük, egyszerűen nyíltan önmaguk tudnak lenni, és milliószer jobban tudnak szerezni nálunk, embereknel. Venus volt a legtökéletesebb utazótárs, a legegyszerűbb, legkietlenebb hotelszobát is képes volt „otthonná” varázsolni.

Los Angelesben próbáltunk, aztán elindultunk Denverbe, a kéthetes előbemutatókra. Venus és én este hat körül érkeztünk meg. Sötét volt. Dermesztő hideg. És szenteste. Denverben nőtem fel, így nem lepődtem meg azon, hogy szinte minden zárva volt, már-már szellemvárosnak tűnt a hely. Találtam egy kis bodegát a hotel közelében, vettem pár napnyi ételt Venusnak és magamnak, aztán elfoglaltuk a szobánkat. Vacsoráztunk, majd tettünk egy sétát néhány háztömbön át a jelképes ünnepi díszek között. Végig valami „otthon”-érzetet vártam, de nem jött. Vártam a reményt vagy az elégedettséget, hogy legalább végre újra dolgozom, de az sem jött. Ehelyett még ma is érzem azt a mély, tátongó űrt a gyomrom mélyén, ha visszagondolok arra

az estére, ami a legnyomasztóbb szentestém volt, sőt, talán az egész harminc évem alatt nem volt ilyen nyomasztó éjszakám.

A stáb többi része karácsony után érkezett meg. Próbáltunk, és előadtuk az előbemutatókat a hálás közönségnek. Sosem szerettem bele a karakterembe vagy magába az előadásba, de nem is volt borzalmas Irene vicces jobbkezeit játszani. Az igazán borzalmas az volt, hogy a Denverben töltött két hetem alatt elkezdtem pletykákat hallani arról, hogy Michael Bennett workshopot tart New Yorkban, amiből még akár egy új előadás is lehet. *Té jó ég, gondoltam, összeszedte a pénzt A táncarra, folytatták, én pedig itt ragadtam egy olyan előadásban, ami nem is érdekel.*

Bármennyire is kétségbe ejtett ennek a lehetősége, fejben mégis igyekeztem összeszedni magam. Hiszen ez az Irene-melő mégiscsak a legjobbkor jött. Azért fogadtam el, mert muszáj volt. Nem volt jogom panaszkodni. Ami azt illeti, hálásnak kellett volna lennem, és bíznom abban, hogy pontosan ott vagyok, ahol lennem kell. Nem szabadott magamat sajnálnom. Össze kellett kapnom magam, és megköszönni. Annyiszor mondogattam ezt magamnak, hogy szinte ez lett a mantrám, és segített is. Néha. Máskor viszont nem annyira.

Mire Houstonba értünk, *A táncarról* szóló pletykák egyre hangosabbá váltak, már nem lehetett őket nem meghallani. Bevallom, annyira befészkeltek magukat a fejembe, hogy amikor Venusszal egyik este visszaértünk az előadás utáni sétánkról a hotelbe, és a portás átnyújtott nekem egy üzenetet, azt hittem, hogy csak képzelődöm.

Ez állt rajta: „Hívja fel Michael Bennettet!”

A szívem zakatolt, amikor felhívtam a szobám telefonjáról. Próbáltam nem reménykedni, bár sikertelenül.

Michael szinte azonnal felvette a telefont, és mint mindig, rögtön a tárgyra tért.

– Hol vagy?

– Houstonban – válaszoltam.

– Mit művelsz te Houstonban?

– *Irene*.

Hallottam, hogy felnyög, és azonnal folytatta.

– Meddig tart a szerződésed?

Utáltam kimondani.

– Fél év. – Akkoriban nehéz volt kibújni a szerződések alól, a költségekről nem is beszélve. Meg kellett téríteni a produkciós cégnek a teljes fizetésedet a szerződés teljes időtartamára. Ha elvállaltál egy turnét, komolyan is kellett gondolnod.

Megkérdezte, hogy hova megyünk legközelebb.

– Flint, Michigan.

Megint felsóhajtott. Aztán egy kis szünet után felajánlotta azt az apró reménysugarat, amelyre annyira szükségem volt.

– Meglátom, mit tehetek.

Nem számíthattam rá, hogy sikerül is, de ez legalább azt jelentette, hogy mégsem feledkeztek meg rólam. Biztos vagyok benne, hogy Venus elgondolkodott rajta, hogy vajon mitől támadt kedvem aznap este táncra perdülni a hotelszobánkban.

Szegény Flint, Michigan. Az 1970-es évek közepén gazdaságilag válságban volt, és én pontosan tudtam, hogy ez milyen érzés. Az egész társulat nehezen tartotta fenn a jókedvét. Az viszont segített, hogy szemmel láthatólag jobb kedvre derítettük a közönséget.

Az első flinti hetünk végén jártunk, amikor újabb üzenet várt a hotelben: „Hívja fel Howard Feuert!” Howard volt az *Irene* producere, kedves, fiatal fickó, kedveltem őt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Amint felértem a szobámba, felkaptam a telefont, és inkább Michaelt hívtam fel.

– Kaptam egy üzenetet, hogy hívjam fel Howard Feuert. Mi folyik itt?

– Szerintem megoldottam.

Mire felfogtam, hogy igen, jól hallottam őt, már folytatta is:

– Tudod, egyáltalán nem zavar, hogy mennyibe kerül kivásárolni téged abból a műsorból. De az zavar, hogy most már tartozom Howard Feuernek egy szívességgel.

Elmagyaráztam neki, hogy le voltam égve, amikor felajánlották az *Irene*-t, és mivel *A tánckar* nem volt garancia, csak azt tettem, amit tennem kellett.

– Kérhettél volna tőlem kölcsön, és akkor megspóroltad volna ezt az egészet – felelte.

Esélytelen. A férjem szerencsejáték-függő volt. Végignéztem, ahogy besodorja magát az ördögi körbe, hogy újabb és újabb kölcsönöket vesz fel, csak hogy kifizethesse az adósságait, míg végül szinte az egész városnak tartozott; fuldoklott anyagilag, és engem is magával rántott. Többet tudtam az adósságról, mint amennyit valaha is tudni akartam, és ahogy azt Michaelnek is mondtam:

– Én nem kérek kölcsön. Én megkeresem a pénzt.

Ezzel tehát eldőlt, letettem a telefont, és visszahívtam Howard Feuert. Áldjam a szívét, épp csak egy-két órája tapasztalta meg Michael Bennett manipulációs erejét, és szinte bocsánatkérő hangon biztosított afelől, hogy „Sosem tennék olyat, ami ártana a karrierednek.”

Ezzel pedig minden szükséges intézkedés megtörtént. Viszlát, Flint, jó éjt, *Irene*! Venusszal hálásan hazatértünk New Yorkba, és tovább dolgozhattam azon az előadáson, amelyet mindig is úgy fogok